

АПАКАЛІПСІС СВЯТОГА ЯНА

Пралог

1 ¹Аб'яўленне Езуса Хрыста, якое даў Яму Бог, каб паказаць слугам сваім, што неўзабаве павінна адбыцца. Ён паказаў гэта, паслаўшы свайго анёла да слугі свайго Яна, ²які засведчыў пра Божае слова і сведчанне Езуса Хрыста, і пра ўсё, што бачыў. ³Шчаслівы, хто чытае, і тыя, хто слухае словы прароцтва і захоўвае напісанае ў ім, бо час блізкі.

Пасланні да сямі Касцёлаў у Малой Азіі

Прывітанне

⁴Ян — сямі Касцёлам у Азіі: ласка вам і спакой ад таго, які ёсць, і быў, і прыходзіць, і ад сямі Духаў, што перад Ягоным тронам, ⁵і ад Езуса Хрыста, вернага сведкі, першароднага сярод памерлых і Уладара змных каралёў.

Таму, хто любіць нас і хто праз сваю кроў вызваліў нас ад нашых грахоў ⁶і ўчыніў нас валадарствам і святарамі для Бога і Айца свайго, Яму хвала і моц на векі вечныя. Амэн.

⁷Вось Ён прыходзіць з аблокамі, і кожнае вока ўбачыць Яго і ўсе тыя, хто працяў Яго. І будуць аплакваць Яго ўсе накаленні зямлі. Так, амэн.

⁸Я — Альфа і Амега, — кажа Пан Бог, — які ёсць, які быў і які прыходзіць, Усемагутны.

Бачанне Сына Чалавечага

⁹Я, Ян, брат ваш і саўдзельнік ва ўціску, у валадарстве і вытрываласці ў Езусе, быў на востраве, званым Патмас, дзеля слова Божага і дзеля сведчання пра Езуса. ¹⁰Я напоўніўся Духам у дзень Пана і пачуў за сабою гучны голас, быццам трубы, ¹¹які казаў: «Што бачыш, запішы ў кнізе і пашлі сямі Касцёлам: у Эфес, Смірну, Пергам, Тыятыру, Сарды, Філадэльфію і Лаадыкею». ¹²Я абярнуўся, каб паглядзець, чый голас прамаўляў да мяне. Калі абярнуўся, убачыў сем залатых свечнікаў, ¹³а пасярод свечнікаў кагосьці падобнага да Сына Чалавечага, апранутага ў доўгія шаты і падпяранага на грудзях залатым пасам. ¹⁴А Яго галава і валасы былі белыя, быццам белая воўна, быццам снег, а вочы Ягоныя былі як полымя агню. ¹⁵Ногі ж Ягоныя былі падобныя да бронзы, нібы распаленай у печы, а голас Яго — як шум вялікай вады. ¹⁶У сваёй правай руцэ меў Ён сем зорак, а з Яго вуснаў выходзіў востры двухбаковы меч, і твар Яго быў як сонца, што свеціць у сваёй моцы.

¹⁷Калі я ўбачыў Яго, упаў да ног Ягоных, нібы мёртвы. Ён паклаў на мяне правіцу сваю, кажучы: «Не бойся! Я — Першы і Апошні, ¹⁸і жывы; і быў мёртвы, і вось жывы на векі вечныя; і маю ключы смерці і адхлані. ¹⁹Таму напішы тое, што ты ўбачыў, і што ёсць, і што павінна стацца пасля гэтага. ²⁰Што да таямніцы сямі зорак, якія ты бачыў у Маёй правіцы, і сямі залатых свечнікаў, то сем залатых зорак — гэта анёлы сямі Касцёлаў, а сем свечнікаў — гэта сем Касцёлаў.

Да Касцёла ў Эфесе: вярніся да першай любові

2 ¹Анёлу Касцёла ў Эфесе напішы:

Так кажа той, хто трымае сем зорак у сваёй правіцы, хто ходзіць сярод сямі залатых свечнікаў. ²Ведаю твае справы, тваю працу, тваю цярдлівасць і тое, што ты не можаш зносіць злых, і выпрабаваў тых, хто называе сябе апосталамі, але імі не з'яўляюцца, і выкрыў, што яны ашуканцы. ³Ты маеш цярдлівасць і пакутаваў дзеля імя Майго, і не знямогся. ⁴Але маю супраць цябе тое, што ты пакінуў першую любоў. ⁵Таму згадай, адкуль ты ўпаў, і пакайся. Рабі так, як ты рабіў спачатку. Калі не, то Я прыйду да цябе і зрушу твой свечнік з яго месца, калі ты не пакаешся. ⁶Але добра тое, што ты ненавідзіш учынкі нікалаітаў, якія і Я ненавіджу.

⁷Хто мае вушы, няхай пачуе, што кажа Дух Касцёлам. Пераможцу дам есці з дрэва жыцця, што ў раі Бога.

Да Касцёла ў Смірне: будзь верны аж да смерці

⁸Анёлу Касцёла ў Смірне напішы:

Так кажа Першы і Апошні, які быў мёртвы, але ажыў: ⁹Я ведаю пра твой уціск і ўбоства, але ты багаты; ведаю пра блюзнерствы тых, хто называе сябе юдэямі, аднак не з'яўляюцца імі, але сінагогаю сатаны. ¹⁰Не бойся таго, што павінен выцерпець. Вось д'ябал збіраецца кінуць некаторых з вас у вязніцу, каб вы зведалі выпрабаванне. І будзеце зносіць уціск дзесяць дзён. Будзь верны аж да смерці, і Я дам табе вянок жыцця.

¹¹Хто мае вушы, няхай пачуе, што кажа Дух Касцёлам. Пераможца напэўна не зазнае шкоды ад другой смерці.

Да Касцёла ў Пергаме: змяні свае паводзіны

¹²Анёлу Касцёла ў Пергаме напішы:

Так кажа той, хто мае востры двухбаковы меч. ¹³Я ведаю, дзе ты жывеш: там, дзе трон сатаны, хоць трымаешся імені Майго і не адмовіўся ад веры ў

Мяне, нават у дні, калі Мой верны сведка Антыпа быў забіты ў вас, дзе жыве сатана. ¹⁴Але Я маю крыху супраць цябе, бо там ёсць тыя, хто трымаецца вучэння Балаама, які навучыў Балааака стварыць спакусу для сыноў Ізраэля, каб яны спажывалі ахвярапрынашэнні ідалам і распуснічалі. ¹⁵Таксама ў цябе ёсць тыя, хто падобна трымаецца вучэння нікалаітаў. ¹⁶Таму апамятайся. У адваротным выпадку Я хутка прыйду да цябе і буду ваяваць з імі мячом Маіх вуснаў.

¹⁷Хто мае вушы, няхай пачуе, што кажа Дух Касцёлам. Пераможцу дам укрытую манну і белы каменьчык, а на каменьчыку будзе напісана новае імя, якога не ведае ніхто, акрамя таго, хто яго атрымлівае.

Да Касцёла ў Тыятыры: адплачу кожнаму паводле ўчынкаў

¹⁸Анёлу Касцёла ў Тыятыры напішы:

Так кажа Сын Божы, які мае вочы, быццам полымя агню, а ногі Яго падобны да бліскучай бронзы. ¹⁹Я ведаю твае справы, любоў, веру, служэнне і тваю цярдлівасць, і апошнія ўчынкі твае большыя за першыя. ²⁰Але Я маю супраць цябе тое, што ты дапускаеш жанчыну Ізабэль, якая называе сябе прарочыцай, навучае і зводзіць Маіх слугаў, каб чыніць распусту і спажываць ахвярапрынашэнні ідалам. ²¹Я даў ёй час апамятацца, але яна не хоча адварнуцца ад сваёй распусты. ²²Вось кіну яе на ложа, а тых, хто распуснічае з ёю, аддам пад вялікі ўціск, калі не адвернуцца ад сваіх справаў. ²³Дзяцей яе знішчу смерцю. І пазнаюць усе Касцёлы, што Я той, хто даследуе нутро і сэрцы. Я адплачу кожнаму з вас паводле ягоных учынкаў.

²⁴Кажу ўсім вам, астатнім у Тыятыры, хто не мае гэтага вучэння і хто не пазнаў, як кажуць, глыбіняў сатаны, што Я не ўскладу на вас іншага цяжару. ²⁵Але тое, што маеце, захоўвайце, пакуль не прыйду. ²⁶Хто пераможа і захаве да канца ўчынкі Мае, таму

дам уладу над народамі,

²⁷*і ён будзе пасвіць іх жалезным кіем;*

як гліняны посуд яны будуць разбітыя.

²⁸І як узяў Я ад Айца Майго, так і яму дам ранішнюю зорку.

²⁹Хто мае вушы, няхай пачуе, што кажа Дух Касцёлам.

Да Касцёла ў Сардах: прыйду, як злодзей

3 ¹Анёлу Касцёла ў Сардах напішы:

Так кажа той, хто мае сем духаў Божых і сем зорак. Ведаю твае справы. Ты носіш імя, быццам жывы, але ты мёртвы. ²Чувай і ўмацоўвай рэшту, блізкую да

смерці, бо Я не палічыў твае ўчынкі дасканалымі перад Маім Богам. ³Згадай, што ты прыняў і пачуў, захоўвай і пакайся. Калі ж не будзеш чуваць, то Я прыйду, як злодзей, і не будзеш ведаць, у якую гадзіну прыйду да цябе. ⁴Але ты маеш у Сардах некалькі чалавек, якія не заплямілі шатаў сваіх і будуць хадзіць са Мною ў белі, бо яны годныя. ⁵Так апранецца ў белыя шаты пераможца, і Я не сатру імені ягонага з кнігі жыцця, і вызнаю імя яго перад Маім Айцом і перад Яго анёламі.

⁶Хто мае вушы, няхай пачуе, што кажа Дух Касцёлам.

Да Касцёла ў Філадэльфіі: захаваю цябе ад гадзіны выпрабавання

⁷Анёлу Касцёла ў Філадэльфіі напішы:

Так кажа Святы, Праўдзівы, які мае *ключ Давіда, які адмыкае* — і ніхто не замкне, замыкае — і ніхто не адамкне. ⁸Ведаю Твае справы, вось Я паставіў цябе перад адчыненымі дзвярыма, якіх ніхто не можа зачыніць, бо ў цябе мала сілы, але ты захавай Маё слова і не адмовіўся ад Майго імя. ⁹Вось даю тых з сінагогі сатаны, якія кажуць, што яны юдэі, хоць імі не з'яўляюцца, і хлусяць. Я ўчыню, што яны прыйдуць і паклоняцца ў ногі табе, і пазнаюць, што Я палюбіў цябе. ¹⁰Паколькі ты захавай Мой наказ цярплінасці, Я таксама захаваю цябе ад гадзіны выпрабавання, якая павінна прыйсці ў цэлы свет, каб выпрабаваць жыхароў зямлі. ¹¹Я хутка прыйду. Трымай тое, што маеш, каб ніхто не забраў твайго вянка. ¹²А пераможцу зраблю калонай у святыні Майго Бога, і ўжо не выйдзе вонкі, і напішу на ім імя Майго Бога, а таксама імя горада Майго Бога, новага Ерузалема, які спускаецца з неба ад Бога Майго, і Маё новае імя.

¹³Хто мае вушы, няхай пачуе, што кажа Дух Касцёлам.

Да Касцёла ў Лаадыкеі: вось стаю каля дзвярэй і стукаю

¹⁴Анёлу Касцёла ў Лаадыкеі напішы:

Так кажа Амэн, сведка верны і праўдзівы, пачатак стварэння Божага. ¹⁵Ведаю твае справы: ты ні халодны, ні гарачы. О, калі б ты быў халодны ці гарачы! ¹⁶Але таму, што ты цёплы, а не гарачы і не халодны, выплюну цябе з Маіх вуснаў. ¹⁷Бо ты кажаш: “Я багаты і разбагацеў, і ні ў чым не маю патрэбы”, а не ведаеш, што ты няшчасны і варты жалю, убогі, сляпы і голы. ¹⁸Раю табе купіць у Мяне золата, ачышчанае агнём, каб ты разбагацеў, і белую шату, каб ты апрануўся і каб не быў бачны сорам тваёй галечы. Бальзамам памаж свае вочы, каб бачыць. ¹⁹Каго Я люблю, тых дакараю і выхоўваю. Таму будзь руплівы і пакайся. ²⁰Вось стаю каля дзвярэй і стукаю. Калі хто пачуе Мой голас і адчыніць дзверы, увайду да яго і буду вчэраць з ім, а ён са Мною.

²¹Пераможцу дам сесці са Мною на Маім троне, як і Я перамог і сеў з Маім Айцом на Яго троне.

²²Хто мае вушы, няхай пачуе, што кажа Дух Касцёлам».

ПРАРОЦКІЯ БАЧАННІ: АДКРЫТАЕ НЕБА

Перад тронам у небе

4¹Пасля гэтага я ўбачыў: вось дзверы адчыненыя ў небе, і ранейшы голас, які я чуў, як бы гук трубы, што гаварыў са мною, сказаў: «Узйдзі сюды, я пакажу табе, што павінна адбыцца пасля гэтага». ²Я адразу напоўніўся Духам. Вось трон стаяў на небе, а на троне нехта сядзеў. ³Той, які сядзеў, з выгляду быў падобны да каменя яшмы і сердаліку, і вясёлка была вакол трона, з выгляду падобная да смарагду. ⁴Навокал трона было дваццаць чатыры троны. А на тронах сядзелі дваццаць чатыры старэйшыны, апранутыя ў белыя шаты. На іхніх галовах— залатыя вянкi. ⁵З трона сыходзілі маланкі, галасы і гримоты. Сем вогненных паходняў, якія ёсць сямю Божымі духамі, гарэла перад тронам. ⁶І перад тронам было быццам мора шкляное, падобнае да крышталю. А пасярэдзіне трона і навокал трона былі чатыры жывыя істоты, поўныя вачэй спераду і ззаду. ⁷Першая жывая істота была падобная да льва, а другая жывая істота — падобная да вала, трэцяя жывая істота мела аблічча, як у чалавека, а чацвёртая жывая істота была падобная да арла, які ляціць. ⁸Кожная з чатырох жывых істот мела па шэсць крылаў, а вакол і ўсярэдзіне – яны поўныя вачэй. І не маюць яны спакою ні ўдзень, ні ўначы, кажучы: «Святы, святы, святы Пан Бог усемагутны, які быў, ёсць і прыходзіць!»

⁹Калі жывыя істоты аддадуць славу, пашану і падзяку таму, хто сядзіць на троне, хто жыве на векі вечныя, ¹⁰тады дваццаць чатыры старэйшыны ўпадуць перад тым, хто сядзіць на троне, і паклоняцца таму, хто жыве на векі вечныя, і кінуць вянкi свае перад тронам, кажучы:

¹¹«Ты, Пане і наш Божа,
 годны прыняць славу і пашану, і сілу,
 бо Ты стварыў усё,
 і з Тваёй волі існавала і было створана».

Кніга за сямю пячаткамі

5¹І ўбачыў я ў правіцы таго, хто сядзіць на троне, кнігу, запісаную ўнутры і звонку, запячатаную сямю пячаткамі. ²Я бачыў магутнага анёла, які абвяшчаў гучным голасам: «Хто годны разгарнуць гэтую кнігу і зняць з яе пячаткі?» ³І

ніхто ні на небе, ні на зямлі, ні пад зямлёю не мог разгарнуць гэтую кнігу, ні зазірнуць у яе. ⁴І я моцна плакаў, бо не знайшлося годнага, каб адкрыць кнігу і зазірнуць у яе. ⁵Тады адзін са старэйшын сказаў мне: «Не плач, вось перамог леў з племені Юды, карань Давіда, каб разгарнуць гэтую кнігу і зняць з яе сем пячатак».

⁶І я ўбачыў, што пасярод трона і чатырох жывых істот, і сярод старэйшын стаяў Баранак, нібы забіты, які меў сем рагоў і сем вачэй, што з'яўляюцца сямю Божымі духамі, спасланымі на ўсю зямлю. ⁷Ён прыйшоў і ўзяў кнігу з правіцы таго, хто сядзеў на троне. ⁸А калі Ён узяў кнігу, тады чатыры жывыя істоты і дваццаць чатыры старэйшыны ўпалі перад Баранкам; кожны меў гуслі і залатыя чашы, поўныя кадзіла, якое ёсць малітвай святых. ⁹Яны спявалі новую песню, кажучы:

«Ты годны ўзяць кнігу
і зняць з яе пячаткі,
бо Ты быў забіты і сваёй крывёю Ты адкупіў нас для Бога
з кожнага роду, і мовы, і племені, і народу,
¹⁰і зрабіў нас валадарствам і святарамі для Бога нашага;
і мы будзем валадарыць на зямлі».

¹¹Я бачыў і чуў голас мноства анёлаў вакол трона і жывых істот, і старэйшын. Колькасць іх была мірыяды мірыяд і тысячы тысяч. ¹²Яны казалі гучным голасам: «Забіты Баранак

годны прыняць моц, і багацце, і мудрасць,
і сілу, і пашану, і хвалу, і благаслаўленне».

¹³І я чуў, як кожнае стварэнне, якое ёсць на небе і на зямлі, пад зямлёю і на моры, і ўсё, што ў іх, казала: «Таму, хто сядзіць на троне, і Баранку — благаслаўленне і пашана, і хвала, і моц на векі вечныя».

¹⁴А чатыры жывыя істоты казалі: «Амэн». Старэйшыны ж упалі і пакланіліся.

Першыя чатыры пячаткі: пераможнае Слова, меч, голад і зараза

6 ¹І ўбачыў я, што Баранак адкрыў адну з сямі пячатак, і пачуў я адну з чатырох жывых істот, якая гаварыла як бы голасам грому: «Прыйдзі». ²І я ўбачыў: вось, белы конь, а вершнік на ім меў лук, яму дадзены быў вянок, і ён вырушыў як пераможца, каб перамагаць.

³А калі адкрыў другую пячатку, я пачуў, як другая жывая істота казала: «Прыйдзі». ⁴І выйшаў іншы конь, агністы, а вершніку яго было дадзена забраць спакой з зямлі, каб людзі выразалі адзін аднаго, і дадзены быў яму вялікі меч.

⁵А калі адкрыў трэцюю пячатку, я пачуў трэцюю жывую істоту, якая казала: «Прыйдзі». І вось убачыў я чорнага каня, а вершнік на ім меў вагі ў сваіх руках.

⁶І я пачуў яго голас пасярод чатырох жывых істот, які казаў: «Кварта збожжа за дынар і тры кварталы ячменю за дынар. Аднак не марнуй алею і віна».

⁷Калі адкрыў чацвёртую пячатку, я пачуў голас чацвёртай жывой істоты, якая казала: «Прыйдзі». ⁸І вось убачыў я каня бледна-зялёнага, а вершнік на ім меў імя Смерць, і спадарожнічала яму Адхлань. Яму дадзена была ўлада над чвэрцю зямлі, каб забіваць мячом і голадам, смерцю і дзікімі звярамі зямлі.

Пятая пячатка: сведкі Слова

⁹Калі адкрыў пятую пячатку, я ўбачыў пад алтаром душы забітых за Божае слова і за сведчанне, якое мелі. ¹⁰Яны ўсклікнулі гучным голасам, кажучы: «Дакуль жа, святы і праўдзівы Валадару, Ты не будзеш судзіць і спаганяць за нашу кроў з жыхароў зямлі?»

¹¹Кожнаму з іх былі дадзены белыя шаты, і было сказана ім, каб адпачылі яшчэ кароткі час, пакуль не дапоўніцца лік іхніх супольнікаў-слугаў і братоў іхніх, што, як і яны, павінны быць забітыя.

Шостая пячатка: дзень гневу

¹²Калі адкрыў шостую пячатку, я ўбачыў, што стаўся вялікі землятрус і сонца стала чорнае, як валасяны мяшок, і ўвесь месяц стаў як кроў, ¹³і зоркі нябесныя ўпалі на зямлю, як недаспелыя смоквы, што скідае ўзрушаная моцным ветрам смакоўніца. ¹⁴Неба аддзялілася як скрутак, што звіваецца, а кожная гара і выспа зварухнуліся са сваіх месцаў. ¹⁵Каралі зямлі, вяльможы, тысячнікі, багачы, моцныя, кожны нявольнік і свабодны схаваліся ў пячорах і ў горных скалах. ¹⁶Яны кажуць горам і скалам: «Упадзіце на нас і схавайце ад аблічча таго, хто сядзіць на троне, і ад гневу Баранка, ¹⁷бо настаў вялікі дзень Ягонага гневу, і хто зможа выстаць?»

Слугі Бога жывога

7 ¹Потым я ўбачыў чатырох анёлаў, якія стаялі на чатырох вуглах зямлі і трымалі чатыры вятры зямлі, каб вецер не дзьмуў ні на зямлю, ні на мора, ні на якое дрэва. ²І ўбачыў я іншага анёла, які сыходзіў з усходу сонца і меў пячатку Бога жывога. Ён усклікнуў гучным голасам да чатырох анёлаў, якім было дадзена ўчыніць зло зямлі і мору, ³кажучы: «Не чыніце зло ні зямлі, ні мору, ні дрэвам, пакуль мы не паставім пячаткі слугам Бога нашага на іхніх чолах». ⁴І пачуў я лічбу пазначаных пячаткаю: сто сорок чатыры тысячы пазначаных

пячаткаю з усіх плямёнаў сыноў Ізраэля. ⁵З племені Юды дванаццаць тысяч апячатаных, з племені Рубэна дванаццаць тысяч, з племені Гада дванаццаць тысяч, ⁶з племені Асэра дванаццаць тысяч, з племені Нэфталія дванаццаць тысяч, з племені Манасэса дванаццаць тысяч, ⁷з племені Сімяона дванаццаць тысяч, з племені Леві дванаццаць тысяч, з племені Ісахара дванаццаць тысяч, ⁸з племені Забулона дванаццаць тысяч, з племені Юзафа дванаццаць тысяч, з племені Бэньяміна дванаццаць тысяч апячатаных.

⁹Пасля гэтага я ўбачыў вялікі натоўп, якога ніхто не мог палічыць, з усіх народаў, плямёнаў, родаў і моваў, якія стаялі перад тронам і Баранкам, апранутыя ў белыя шаты і з пальмовымі галінкамі ў сваіх руках. ¹⁰Яны крычалі гучным голасам, кажучы: «Збаўленне належыць Богу нашаму, які сядзіць на троне, і Баранку».

¹¹Усе анёлы стаялі вакол трона і старэйшын, і чатырох жывых істот. І ўпалі яны на твары свае перад тронам, і пакланіліся Богу, ¹²кажучы:

«Амэн! Благаслаўленне і слава, і мудрасць, і падзяка, і пашана, і сіла, і моц Богу нашаму на векі вякоў. Амэн».

¹³Адзін са старэйшын звярнуўся да мяне, кажучы: «Хто гэта, апранутыя ў белыя шаты, і адкуль яны паходзяць?» ¹⁴І я сказаў яму: «Мой пане, ты ведаеш». А ён адказаў мне: «Гэта тыя, хто прыйшоў з вялікага ўціску і абмыў свае шаты, і выбеліў іх у крыві Баранка. ¹⁵Таму яны — перад тронам Бога і служаць Яму ўдзень і ўначы ў святыні. А той, хто сядзіць на троне, раскіне над імі свой шацёр. ¹⁶Яны ўжо не будуць ні галадаць, ні прагнуць, і не будзе паліць іх сонца і ніякая спёка, ¹⁷бо Баранак, які пасярод трона, будзе пасвіць іх і вадзіць да крыніц жывой вады. І вытра Бог кожную слязу з іхніх вачэй».

Сёмая пячатка: ціша ў небе

8 ¹Калі адкрыў сёмую пячатку, у небе ўсталявалася ціша дзесьці на паўгадзіны. ²І я ўбачыў сем анёлаў, якія стаялі перад Богам, і было дадзена ім сем трубаў. ³І прыйшоў іншы анёл, стаў пры алтары, маючы залатую кадзільніцу, і было дадзена яму шмат кадзіла, каб ён прынёс яго з малітвамі ўсіх святых на залаты алтар перад тронам. ⁴Дым кадзіла з малітвамі святых узняўся з рукі анёла перад Богам. ⁵Анёл узяў кадзільніцу, напоўніў яе агнём з алтара, кінуў на зямлю, і пачаліся гром, галасы, маланкі і землятрус.

Бачанне трубаў. Першыя чатыры трубы

⁶Тады сем анёлаў, якія мелі сем трубаў, падрыхтаваліся, каб затрубіць.

⁷І затрубіў першы. Узнік град і агонь, змяшаны з крывёй, і быў кінуты на зямлю. Была спалена траціна зямлі, была спалена траціна дрэў, і ўся зялёная трава была спалена.

⁸Затрубіў другі анёл. І як бы вялікая гара, якая палае ў агні, была кінутая ў мора. Траціна мора стала крывёй, ⁹загінула траціна марскіх стварэнняў, што мелі жыццё, і была загублена траціна караблёў.

¹⁰Затрубіў трэці анёл. І ўпала з неба вялікая зорка, якая палала, быццам паходня, і ўпала на траціну рэк і на крыніцы вады. ¹¹А імя гэтай зоркі — Палын. Траціна водаў стала палыном, і многія людзі паміралі ад водаў, бо яны сталі горкімі.

¹²Затрубіў чацвёрты анёл. І ўдараная была траціна сонца, траціна месяца і траціна зорак, так што траціна іх зацьмілася і дзень не з'яўляўся на сваю траціну, таксама і ноч.

¹³Я ўбачыў і пачуў аднаго арла, які ляцеў пасярод неба і гучна казаў: «Бяда, бяда, бяда тым, хто жыве на зямлі ад трубных галасоў астатніх трох анёлаў, якія павінны затрубіць!»

Пятая труба – першая «бяда»

9 ¹Затрубіў пяты анёл. І я ўбачыў зорку, якая ўпала з неба на зямлю. Быў дазены ёй ключ ад студні бездані. ²Калі адкрылася студня бездані, падняўся дым са студні, як з вялікай печы. Сонца і паветра зацьміліся ад дыму са студні. ³А з дыму выйшла на зямлю саранча. Была дадзена ёй улада на зямлі, якую маюць зямныя скарпіёны. ⁴Было сказана ёй, каб не рабіла шкоды зямной траве, ніякай зеляніне і ніякаму дрэву, але толькі людзям, якія не маюць на чолах пячаткі Бога. ⁵Было загадана ёй не забіваць іх, але мучыць пяць месяцаў такімі пакутамі, як пакуты ад скарпіёна, калі ён кусае чалавека. ⁶І ў тыя дні людзі будуць шукаць смерці, але не знойдуць яе, і будуць жадаць памерці, але смерць уцячэ ад іх.

⁷А выгляд саранчы падобны да коней, падрыхтаваных да бою. На галовах іх як бы вянкi, падобныя да золата, і твары іх — як твары людзей. ⁸Валасы яе — як валасы жанчын, а зубы іх, быццам у львоў. ⁹Яе грудзі нібы жалезныя панцыры, а голас крылаў яе — як гул калясніц шматлікіх коней, якія бягуць на бітву. ¹⁰Яе хвасты падобныя да скарпіёнавых, і мае яна джалы, а ў хвасце — моц для прычынення шкоды людзям на працягу пяці месяцаў. ¹¹Яна мае над сабой караля — анёла бездані. Імя яму па-габрэйску Абадон, а па-грэцку — Знішчальнік.

¹²Мінула адна бяда. Вось надыходзяць яшчэ дзве бяды за ёй.

Шостая труба – другая «бяда»

¹³Затрубіў шосты анёл. І я пачуў адзін голас ад чатырох рагоў залатога алтара перад Богам, ¹⁴які казаў шостаму анёлу, што меў трубу: «Вызвалі чатырох анёлаў, звязаных над вялікай ракою Еўфрат». ¹⁵І былі вызваленыя чатыры анёлы, падрыхтаваныя на гэтую гадзіну, дзень і месяц, каб пазабіваць траціну людзей. ¹⁶Лік войскаў конніцы — дзве мірыяды мірыяд. Я пачуў іх колькасць. ¹⁷Так я ўбачыў у візіі коней і вершнікаў, якія мелі панцыры колеру агню, гіяцынту і серы. А галовы коней — як галовы львоў, а з пысаў іхніх выходзіць агонь, дым і сера. ¹⁸Ад трох гэтых удараў была забіта траціна людзей, ад агню, дыму і серы, што выходзілі з іхніх пысаў. ¹⁹Моц коней была ў іх пысах і хвастах, бо хвасты іх былі падобныя да змей і мелі галовы, і прычынялі імі шкоду.

²⁰А рэшта людзей, што не была забіта ад гэтых удараў, не адварнулася ад спраў сваіх рук, каб не пакланяцца дэманам, *залатым, срэбным і бронзавым, а таксама каменным і драўляным ідалам, якія не могуць ні бачыць, ні чуць, ні хадзіць*. ²¹Яны не адварнуліся ні ад сваіх забойстваў, ні ад сваіх чараў, ні ад сваёй распусты, ні ад свайго крадзяжу.

Прадкажанне сёмай трубы

10 ¹Я ўбачыў іншага моцнага анёла, які сыходзіў з неба, апрануты ў хмару, а на галаве яго была вясёлка. Твар яго — быццам сонца, а ногі яго — як слупы агню. ²Ён трымаў у руцэ разгорнутую маленькую кнігу. Сваю правую нагу ён паставіў на моры, а левую — на зямлі ³і гучна закрычаў, быццам рыкае леў. А калі крыкнуў, сем грамоў загаварылі сваімі галасамі. ⁴Калі адазваліся сем грамоў, я павінен быў пісаць. І пачуў я голас з неба, які гаварыў: «Запечатай тое, што сказалі сем грамоў, і не пішы гэтага».

⁵Анёл, якога я бачыў стоячым на моры і на зямлі, *падняў сваю правую руку да неба* ⁶*і пакляўся Жывым на векі* вякоў, які стварыў неба і тое, што ў ім, зямлю і тое, што на ёй, і мора з тым, што ў ім: «Ужо няма часу, ⁷але ў дні голасу сёмага анёла, калі ён павінен будзе затрубіць, здзейсніцца таямніца Бога, так як Ён абвясціў сваім слугам-прарокам».

Маленькая кніга

⁸Голас, які я пачуў з неба, зноў гаварыў са мною і казаў: «Ідзі, вазьмі разгорнутую кнігу з рукі анёла, які стаіць на моры і на зямлі». ⁹Я пайшоў да анёла і сказаў яму, каб ён даў мне маленькую кнігу. Ён адказаў мне: «Вазьмі і праглыні яе. Яна будзе горкая для жывата твайго, але ў вуснах тваіх будзе

салодкая, як мёд». ¹⁰ Я ўзяў маленькую кнігу з рукі анёла і праглынуў яе. Яна была ў маіх вуснах салодкая, як мёд. А калі з’еў яе, то горка зрабілася ў маім жываце. ¹¹ І сказалі мне: «Ты зноў павінен прарочыць пра плямёны, народы, мовы і пра многіх каралёў».

Два сведкі

11 ¹ Была дадзена мне трысціна, падобная да кія, і было сказана мне: «Падыміся і памерай святыню Бога і алтар, і тых, хто пакланяецца ў ёй. ² Вонкавы дзядзінец святыні пакінь знадворку і не мерай яго, бо ён дадзены язычнікам, і яны будуць таптаць Мой святы горад сорок два месяцы. ³ Двум сваім сведкам, апранутым у мешкавіну, дам прарочыць тысяча дзвесце шэсцьдзясят дзён». ⁴ Яны як два дрэвы аліўныя і два свечнікі, што стаяць перад Панама зямлі. ⁵ Калі хто хоча іх пакрыўдзіць, то агонь выйдзе з іхніх вуснаў і паглыне іх ворагаў. Той, хто хоча іх пакрыўдзіць, павінен быць забіты такім чынам. ⁶ Яны маюць уладу закрыць неба, каб не ішоў дождж на зямлю ў дні прароцтва іхняга, і маюць уладу над водамі, каб ператварыць іх у кроў і ўдарыць зямлю ўсякім бедствам, калі толькі захочуць. ⁷ Калі яны скончаць сваё сведчанне, звер, які выходзіць з бездані, пачне вайну з імі, пераможа іх і заб’е. ⁸ Іхнія трупы пакіне на плошчы вялікага горада, які сімвалічна называецца Садома і Егіпет, дзе таксама быў укрыжаваны іх Пан. ⁹ Многія з плямёнаў, родаў, моваў і народаў будуць глядзець на іх трупы тры з паловаю дні і не дазваляць іх пакласці ў магілу. ¹⁰ Зямныя жыхары будуць радавацца над імі і весяліцца. Будуць слаць падарункі адзін аднаму, бо два гэтыя прарокі мучылі жыхароў зямлі.

¹¹ Але праз тры с паловаю дні дух жыцця ад Бога ўвайшоў у іх, і яны ўсталі на свае ногі. Вялікі страх ахапіў тых, хто глядзеў на іх. ¹² І пачулі яны гучны голас з неба, які казаў ім: «Узыдзіце сюды». Яны ўзышлі на неба ў воблаку, а ворагі іхнія глязелі на іх. ¹³ У гэтую гадзіну адбыўся вялікі землятрэс, і адна дзясятая горада ўпала. Былі забітыя падчас землятрэсу тысяча сем асобаў, астатнія ж спалохаліся і ўзнеслі хвалу Богу неба.

¹⁴ Мінула другая бяда, вось хутка надыходзіць трэцяя.

Сёмая труба

¹⁵ Затрубіў сёмы анёл. У небе пачуліся моцныя галасы, якія казалі: «Настала валадаранне над светам нашага Пана і Яго Памазаніка, Ён будзе валадарыць на векі вякоў».

¹⁶ Дваццаць чатыры старэйшыны, што сядзелі на сваіх тронах перад Богам, упалі на свае твары і пакланіліся Богу, ¹⁷ кажучы:

«Дзякуем Табе,
Пане Божа ўсемагутны,
які ёсць і які быў,
бо Ты прыняў сваю вялікую моц і запанаваў.

¹⁸ І разгневаліся народы,
і прыйшоў Твой гнеў і час суда над памерлымі,
каб даць узнагароду слугам Тваім, прарокам і святым,
і тым, хто баіцца Твайго імя, малым і вялікім,
і знішчыць тых, хто знішчае зямлю».

¹⁹ Тады адчынілася святыня Бога ў небе, і з'явіўся каўчэг Яго запавету ў Ягонаі святыні. Пачаліся бліскавіцы, гул і гримоты, землятрус і вялізны град.

Знакі на небе

12 ¹ Вялікі знак з'явіўся на небе: жанчына, апранутая ў сонца, і месяц пад яе нагамі, а над яе галавою вянок з дванаццаці зорак. ² Яна была цяжарная і крычала ад болю і родавых пакутаў. ³ З'явіўся таксама другі знак на небе: вось вялікі вогненны цмок з сямю галавамі і дзесяццю рагамі, а над галавой яго сем дыядэм. ⁴ Хвост ягоны змятае траціну нябесных зорак і кідае іх на зямлю. Цмок стаў перад жанчынаю, якая павінна была нарадзіць, каб пажэрці дзіця, як толькі яна нарадзіць. ⁵ І нарадзіла яна сына, мужчыну, які *будзе пасвіць усе народы жалезным кіем*. Яе дзіця было забрана да Бога і да Ягонага трона. ⁶ А жанчына ўцякла ў пустыню, дзе ёй было падрыхтавана месца Богам, каб яе кармілі там тысячу дзвесце шэсцьдзясят дзён.

Бітва на небе

⁷ Узнялася бітва на небе. Міхал і ягоныя анёлы змагаліся з цмокам. Ваяваў цмок і ягоныя анёлы, ⁸ але не перамаглі, і не знайшлося ўжо месца для іх на небе. ⁹ Таму скінуты быў вялікі цмок, змей старадаўні, называны д'яблам і сатаною. Той, які зводзіць увесь свет, быў скінуты на зямлю, і разам з ім былі скінуты ягоныя анёлы. ¹⁰ І пачуў я моцны голас, які казаў з неба:

«Цяпер настала збаўленне і сіла, і валадаранне Бога нашага,
і ўлада Памазаніка Ягонага,
бо скінуты абвінаваўца братаў нашых,
які дзень і ноч абвінавачваў іх перад Богам нашым.

¹¹ Яны перамаглі яго дзякуючы крыві Баранка

і дзякуючы слову сведчання свайго;
і не палюбілі жыцця свайго
аж да смерці.

¹²Таму радуйцеся, нябёсы

і ўсе, хто насяляе іх.

Гора зямлі і мору, бо сышоў д'ябал да вас у вялікім гневе, ведаючы, што кароткі яго час!»

Бітва на зямлі

¹³Калі цмок убачыў, што ён скінуты на зямлю, пачаў пераследаваць жанчыну, якая нарадзіла мужчыну. ¹⁴А жанчыне былі дадзены два вялікія арліныя крылы, каб яна ляцела ў пустыню на сваё месца, дзе яе будуць карміць час, і часы, і палову часу здалёк ад цмока. ¹⁵Тады пусціў змей са сваіх вуснаў за жанчынай вадугу, быццам раку, каб яе панесла рака. ¹⁶Але зямля дапамагла жанчыне. Адкрыла зямля свае вусны і паглынула раку, якую выпусціў цмок са сваіх вуснаў.

¹⁷Тады раззлаваўся цмок на жанчыну і распачаў бітву з астатнімі яе нашчадкамі, якія захоўваюць заповедзі Бога і маюць сведчанне Езуса.

¹⁸І стаў на беразе мора.

Цмок перадае ўладу першаму зверу

13 ¹Я ўбачыў як з мора выходзіў звер, які меў дзесяць рагоў і сем галоў, а на рагах ягоных — дзесяць дыядэм, і на галовах ягоных — імя блюзнерства. ²Звер, якога я ўбачыў, нагадваў пантэру, а лапы яго — як у мядзведзя, а пашча яго — як у льва. І даў яму цмок сваю моц, свой трон і вялікую ўладу. ³Адна з яго галоў — быццам смяротна параненая, а яе смяротная рана была вылечаная.

Уся зямля дзівілася, ідучы за зверам. ⁴Пакланіліся таксама цмоку, бо ён даў уладу зверу, і пакланіліся зверу, кажучы: «Хто падобны да звера, і хто можа пачаць з ім вайну?»

⁵Былі дадзеныя яму вусны, што казалі рэчы, якія гучалі як вялікія, і блюзнерствы, і была яму дадзена ўлада дзейнічаць сорок два месяцы. ⁶І адкрыў ён сваю пысу для блюзнерстваў супраць Бога, каб блюзніць супраць імені Яго і сціні Яго, і супраць нябесных жыхароў. ⁷Было дадзена яму весці вайну са святымі і перамагчы іх. Была дадзена яму таксама ўлада над кожным племенем, родам, мовай і народам. ⁸Яму паклоняцца ўсе жыхары зямлі, чыё імя не запісана ад заснавання свету ў кнізе жыцця забітага Баранка. ⁹Калі нехта мае вушы, няхай пачуе.

¹⁰Калі некаму наканавана няволя,
няхай ідзе ў няволю.

Калі некаму наканавана загінуць ад мяча,
той павінен быць забіты мячом.

У гэтым цярплінасць і вера святых.

Другі звер службыць першаму

¹¹Убачыў я таксама іншага зверу, які выходзіў з зямлі і меў два рогі, як у Баранка, але гаварыў як цмок. ¹²У прысутнасці першага зверу ён спаўняе усю яго ўладу і робіць так, каб уся зямля і яе жыхары пакланіліся першаму зверу, смяротная рана якога была вылечана. ¹³Ён робіць вялікія знакі, прымушаючы нават агонь сыходзіць з неба на зямлю перад людзьмі. ¹⁴Ашуквае жыхароў зямлі з дапамогай знакаў, якія яму было дадзена ўчыніць перад зверам, кажучы жыхарам зямлі, каб яны зрабілі вобраз зверу, які атрымаў удар мячом і ажыў. ¹⁵Было дадзена яму напоўніць духам вобраз зверу, каб вобраз зверу гаварыў і дзейнічаў так, каб быў забіты кожны, хто не паклоніцца вобразу зверу. ¹⁶Ён робіць таксама, што ўсе, малыя і вялікія, багатыя і бедныя, свабодныя і нявольнікі атрымліваюць кляймо на правую руку або на сваё чало. ¹⁷І ніхто не можа ні купіць, ні прадаць, калі не мае знаку, імені зверу або лічбы ягонага імені. ¹⁸Тут ёсць мудрасць. Хто мае розум, няхай падлічыць лічбу зверу, бо гэта лічба чалавека. А лічба яго шэсцьсот шэсцьдзясят шэсць.

На гары Сіён: Баранак і адкуплення

14 ¹І ўбачыў я: вось Баранак стаіць на гары Сіён, а з Ім сто сорок чатыры тысячы, у якіх імя Яго і імя Айца Ягонага напісана на чолах. ²З неба я пачуў голас, як шум ад мноства водаў і як гук вялікага грому. Голас, які пачуў, быў нібы голас гусяроў, што гралі на гусях сваіх. ³Яны спяваюць як бы новую песню перад тронам і перад чатырма жывымі істотамі і старэйшынамі. І ніхто не мог навучыцца гэтай песні, акрамя ста сарака чатырох тысяч, адкупленых з зямлі. ⁴Гэта тыя, хто не зганьбіў сябе з жанчынамі, бо гэта цнатліўцы. Гэта тыя, што ідуць следам за Баранкам, куды б Ён ні пайшоў. Яны выкуплены з людзей, як першынец для Бога і Баранка. ⁵У вуснах іхніх няма падману. Яны беззаганныя.

Прадкажанне суда

⁶І ўбачыў я іншага анёла, які ляцеў пасярод неба, каб абвясціць вечнае Евангелле жыхарам зямлі і кожнаму роду, племені, мове і народу, ⁷голасна

кажучы: «Пабойцеся Бога і аддайце Яму хвалу, бо настала гадзіна Ягонага суда; пакланіцеся таму, хто стварыў неба і зямлю, мора і крыніцы водаў».

⁸Іншы, другі анёл наблізіўся, кажучы: «Упаў, упаў вялікі Бабілён, які напаіў усе народы шалёным віном сваёй распусты!»

⁹А іншы анёл, трэці, прыйшоў пасля іх, гучна кажучы: «Калі нехта пакланяецца зверу і ягонаму вобразу і прымае яго кляймо на сваё чало ці на сваю руку, ¹⁰сам таксама нап'ецца віна Божай лютасці, прыгатаванага без дамешкі ў келіху Ягонага гневу, і будзе катаваны агнём і серай перад святымі анёламі і перад Баранкам. ¹¹Дым катавання іхняга будзе падымацца на векі вякоў, і не будзе мець адпачынку ні днём, ні ноччу той, хто пакланяецца зверу і яго вобразу, і той, хто прымае кляймо ягонага імені».

¹²У гэтым цярапліваць святых, якія захоўваюць заповедзі Бога і веру ў Езуса. ¹³І пачуў я голас з неба, які казаў: «Напішы: Адгэтуль шчаслівыя памерлыя, якія паміраюць у Пану. Сапраўды, — кажа Дух, — няхай адпачнуць ад сваіх прац, бо іхнія справы ідуць за імі».

Жніво Сына Чалавечага і давіла Божлага гневу

¹⁴І ўбачыў я: вось белае воблака, а на воблаку сядзіць падобны да Сына Чалавечага. На яго галаве — залаты вянок, а ў руцэ Ягонай — востры серп. ¹⁵Іншы анёл выйшаў са святыні і ўсклікнуў гучным голасам да таго, хто сядзеў на воблаку: «Пашлі Твой серп і пачынай жаць, бо прыйшоў час жніва, таму што саспела жніво на зямлі». ¹⁶Той, хто сядзеў на воблаку, кінуў свой серп на зямлю, і зямля была пажата.

¹⁷Яшчэ іншы анёл выйшаў са святыні, якая была на небе. Ён меў востры серп. ¹⁸Яшчэ іншы анёл, які меў уладу над агнём, выйшаў ад алтара і гучным голасам крыкнуў да таго, хто меў востры серп: «Пашлі Твой востры серп і збяры гронкі вінаграду на зямлі, бо спелыя яго гронкі». ¹⁹Анёл кінуў свой серп на зямлю, сабраў вінаград зямлі і кінуў у вялікае давіла Божлага гневу. ²⁰Тапталі давіла за горадам, а з давіла пацякла кроў аж да аброцяў коней, на тысячу шэсцьсот стадыяў.

Спеў перамогі

15 ¹Я ўбачыў іншы знак на небе, вялікі і дзівосны: сем анёлаў, якія мелі сем апошніх бедстваў, таму што імі закончыцца гнеў Божы.

²Я ўбачыў нібыта шкляное мора, змяшанае з агнём. А тыя, хто перамог зверу, ягоны вобраз і лічбу імя ягонага, стаялі над шкляным морам, трымаючы гуслі Бога. ³Яны спявалі песню Майсея, слугі Божлага, і песню Баранка, кажучы:

«Вялікія і цудоўныя справы Твае,
 Пане Божа ўсемагутны.
 Справядлівыя і праўдзівыя шляхі Твае,
 Валадару народаў!
⁴Хто ж не будзе баяцца, Пане,
 і не праславіць імені Твайго?
 Таму што Ты адзін Святы,
 таму што ўсе народы прыйдуць
 і паклоняцца перад Табою,
 бо аб'явіліся Твае справядлівыя прысуды».

Бачанне сямі чаш Богага гневу і сямі бедстваў

⁵Потым убачыў, як адчынілася святыня скініі Сведчання ў небе. ⁶Са святыні выйшла сямёра анёлаў, якія мелі сем бедстваў. Яны былі апранутыя ў чысты бліскучы лён і падперазаныя вакол грудзей залатымі пасамі. ⁷Адна з чатырох жывых істот дала сямі анёлам сем залатых чаш, напоўненых гневам Бога, які жыве на векі вякоў. ⁸Ад славы Божай і ад моцы Яго святыня напоўнілася дымам, і ніхто не мог увайсці ў святыню, пакуль не здзейснілася сем бедстваў сямі анёлаў.

16 ¹Я пачуў, як гучны голас казаў са святыні сямі анёлам: «Ідзіце і выліце сем чашаў Богага гневу на зямлю».

²Пайшоў першы і выліў сваю чашу на зямлю. З'явілася злаякасная і балючая язва на людзях, якія мелі кляймо звера і пакланяліся яго вобразу.

³Другі выліў сваю чашу ў мора, і яно стала як бы крывёю памерлага, а кожная жывая істота ў моры памерла.

⁴Трэці выліў сваю чашу ў рэкі і крыніцы водаў, і яны сталі крывёю. ⁵Тады пачуў я анёла водаў, які казаў: «Справядлівы Ты, які ёсць і які быў, Святы, што так рассудзіў, ⁶бо яны пралілі кроў прарокаў, і Ты даў ім піць кроў. Яны вартыя гэтага!» ⁷І я пачуў, як казаў алтар: «Так, Пане Божа ўсемагутны, праўдзівыя і справядлівыя Твае прысуды!»

⁸Чацвёрты выліў сваю чашу на сонца, і было дадзена яму паліць людзей агнём. ⁹А людзі, апаленыя вялікай спёкай, пачалі блюзнерыць супраць імя Бога, які мае ўладу над гэтымі бедствамі, і не апамяталіся, каб праславіць Яго.

¹⁰Пяты выліў чашу сваю на трон звера, і зацьмілася каралеўства яго, а людзі ад болю грызлі свае языкі. ¹¹Яны пачалі блюзнерыць супраць Бога неба за свой боль і за свае язвы, і не адварнуліся ад сваіх учынкаў.

¹²Шосты выліў сваю чашу на вялікую раку Еўфрат. І высахла яе вада, каб была падрыхтавана дарога для каралёў з Усходу. ¹³Убачыў я, як з пашчы цмока, і з пашчы звера, і з пашчы фальшывага прарока выходзілі тры нячыстыя духі, быццам жабы. ¹⁴Былі гэта духі дэманаў, якія рабілі знакі. Яны выходзяць да каралёў усяго свету, каб сабраць іх на бітву ў гэты вялікі дзень ўсемагутнага Бога.

¹⁵Вось, прыходжу як злодзей. Шчаслівы той, хто не спіць і пільнуе сваё адзенне, каб не хадзіць голаму і каб не бачылі яго сораму.

¹⁶І сабралі іх у месца, якое па-габрэйску называецца Армагедон.

¹⁷Сёмы анёл выліў сваю чашу ў паветра, і выйшаў вялікі голас са святыні ад трона, кажучы: «Сталася!» ¹⁸Пачаліся маланкі, шум, гримоты, і адбыўся вялікі землятрус, якога не было ад часу, калі чалавек з’явіўся на зямлі. Такі моцны, вельмі вялікі землятрус. ¹⁹Вялікі горад распаўся на тры часткі, упалі гарады язычнікаў. Вялікі Бабілён быў згаданы перад Богам, каб даць яму келіх віна Яго лютага гневу. ²⁰Знікла кожная выспа, і не знайшлося гор. ²¹Вялізны град вагою з талант пасыпаўся з неба на людзей. Людзі пачалі блюзнерыць супраць Бога за бедства граду, бо гэтае бедства было вельмі вялікім.

Вялікая распусніца

17 ¹Затым прыйшоў адзін з сямі анёлаў, якія мелі сем чашаў, і пачаў гаварыць са мною, кажучы: «Хадзем, пакажу табе суд над вялікай распусніцай, якая сядзіць над вялікімі водамі, ²з якой распуснічалі зямныя каралі, а зямныя жыхары напіліся віном яе распусты». ³Ён перанёс мяне ў духу на пустыню, дзе я ўбачыў жанчыну, якая сядзела на пунсовым зверы, поўным імёнаў блюзнерства, які меў сем галоў і дзесяць рагоў. ⁴А жанчына была апранутая ў пурпуровае і пунсовае адзенне, упрыгожаная золатам, і каштоўным каменнем, і пярынамі. Яна мела ў сваёй руцэ залаты келіх, поўны агіды і нячыстасці сваёй распусты. ⁵На яе чале было напісана імя-таямніца: «Вялікі Бабілён — маці распусніц і агіды зямлі».

⁶Я ўбачыў, што жанчына ап’янела ад крыві святых і ад крыві сведак Езуса. Убачыўшы яе, я аслупянеў у вялікім здзіўленні. ⁷Анёл сказаў мне: «Чаму ты здзіўся? Я раскажу табе таямніцу жанчыны і звера, што носіць яе і мае сем галоў і дзесяць рагоў. ⁸Звер, якога ты ўбачыў, быў, і няма яго, ён павінен выйсці з бездані і ідзе на згубу. Жыхары зямлі, імёны якіх не запісаныя ў кнігу жыцця ад заснавання свету, будуць дзівіцца з таго, што быў звер, і няма яго, і з’явіцца. ⁹Тут патрэбны розум, які мае мудрасць. Сем галоў — гэта сем гор, дзе сядзіць жанчына. ¹⁰Ёсць таксама сем каралёў: пяць упала, адзін ёсць, яшчэ адзін не

прыйшоў, а калі прыйдзе, павінен крыху застацца. ¹¹А звер, які быў і якога няма, з’яўляецца восьмым. Належыць да семярых і пойдзе на згубу. ¹²Дзесяць рагоў, якія ты ўбачыў, — гэта дзесяць каралёў, якія яшчэ не прынялі каралеўства, але як каралі атрымліваюць уладу на адну гадзіну разам са зверам. ¹³Яны з ім адной думкі, а сваю моц і ўладу даюць зверу. ¹⁴Яны будуць ваяваць з Баранкам, і Баранак пераможа іх, бо Ён Валадар валадароў і Кароль каралёў, а тыя, хто з Ім, — пакліканыя, выбраныя і верныя».

¹⁵І кажа мне: «Воды, якія ты бачыў і над якімі сядзіць распусніца, гэта народы і натоўпы, плямёны і мовы. ¹⁶А дзесяць рагоў, якія ты бачыў, і звер зненавідзяць распусніцу, спустошаць і агаляць яе, з’ядуць яе цела і спяляць агнём. ¹⁷Таму што Бог натхніў іх сэрцы, каб выконвалі Яго намер, будучы адной думкі з Ім, і каб аддалі зверу сваю каралеўскую ўладу, пакуль не споўняцца Божыя словы. ¹⁸Жанчына ж, якую ты бачыў, — гэта вялікі горад, які мае каралеўскую ўладу над каралямі зямлі».

Знішчэнне Бабілёна

18 ¹Потым я ўбачыў іншага анёла, які сыходзіў з неба і меў вялікую ўладу, а зямля асвятлілася ад ягонай славы. ²Ён усклікнуў моцным голасам, кажучы: «Упаў, упаў вялікі Бабілён і стаў жыллём дэманаў і прыстанішчам усякага нячыстага духа, прыстанішчам усякай нячыстай птушкі і прыстанішчам усякага нячыстага звера, што абуджае агіду, ³бо шалёным віном яго распусты напіліся ўсе народы, каралі зямлі чынілі з ім распусту, а купцы зямлі ўзбагаціліся з вялізнай раскошы яго!»

⁴І пачуў я іншы голас, які казаў з неба: «Выйдзі з яго, мой народзе, каб вам не саўдзельнічаць у яго грахах і не пацярпець ад яго бедстваў, ⁵бо ўзышлі яго грахі аж да неба і згадаў Бог яго правіны. ⁶Адплаціце яму, як і ён адплаціў, і ўдвая аддайце за яго ўчынкi. У келіху, у якім ён гатаваў віно вам, прыгатуйце яму ўдвая. ⁷Колькі ён славіў сябе і жыў у раскошы, столькі дайце яму катаванняў і смутку, бо ў сэрцы сваім ён кажа: “Я сяджу як каралева і я не ўдава, і не зазнаю смутку”. ⁸Дзеля гэтага ў адзін дзень настануць яго бедствы: смерць, смутак і голад, і будзе ён спалены агнём, бо моцны Пан Бог, які асудзіў яго».

⁹Тады заплачуць і будуць лямантаваць над ім каралі зямлі, якія распуснічалі з ім і жылі ў раскошы, калі ўбачаць дым ад яго пажару. ¹⁰Стаўшы здалёк ад страху перад яго пакутамі, скажуць: «Гора, гора, вялікі горад Бабілён, моцны горад, бо ў адну гадзіну прыйшоў твой прысуд!»

¹¹Купцы зямлі плачуць і смуткуюць над ім, бо ніхто не купляе ўжо іх тавару: ¹²золата, срэбра, каштоўных камянёў і пярлінаў, тонкага лёну, пурпуры, шоўку і пунсовай тканіны, ніякага цытрусавага дрэва і ніякай рэчы са слановай косткі, ніякай рэчы з найдаражэйшага дрэва, медзі, жалеза і мармуру, ¹³карыцы, атому і духмянасцяў, міра і кадзіла, віна і алею, чыстай пшанічнай мукі і збожжа, жывёл, авечак і коней, павозак, целаў і людскіх душ. ¹⁴Плод жадання тваёй душы адышоў ад цябе, усё сытае і цудоўнае прапала для цябе, і ты ўжо гэтага ніколі не знойдзеш.

¹⁵Купцы, якія ўзбагачаліся з яго, стануць здалёк ад страху перад ягонымі пакутамі, ¹⁶кажучы з плачам і смуткам: «Гора, гора, вялікі горад, апрануты ў тонкі лён, пурпуру і пунсовыя шаты, упрыгожаны золатам, каштоўным камнем і пярлінамі, ¹⁷бо ў адну гадзіну было спустошана такое багацце!»

Кожны стырnavы і кожны, хто плыве на караблі, кожны марак і ўсе, хто працуе на моры, сталі здалёк і крычалі, ¹⁸убачыўшы дым яго пажару: «Які горад падобны да гэтага вялікага горада?» ¹⁹Яны кінулі пыл на свае галовы і крычалі ў плачы і смутку: «Гора, гора, вялікі горад, з дастатку якога ўзбагаціліся ўсе, хто мае караблі на моры, бо за адну гадзіну ён апусцеў! ²⁰Радуйцеся над ім, неба і святыя, апосталы і прарокі, бо Пан асудзіў яго паводле вашага суда!»

²¹Адзін магутны анёл узяў камень, падобны да вялікіх жорнаў, і ўкінуў у мора, кажучы: «З такою сілаю будзе павалены Бабілён, вялікі горад, і ўжо не будзе яго. ²²Голасу гусяроў і песняроў, флейтыстаў і трубачоў не будзе чутна ў табе больш. Не будзе ўжо ў табе ніводнага мастака ніякага мастацтва, і шуму ад жорнаў не будзе ўжо чутна ў табе. ²³Ужо не з'явіцца ў табе святло лямпы, і голасу абранніка і абранніцы не будзе ўжо чутна ў табе. Бо твае купцы былі вяльможамі зямлі, бо тваім чарадзействам зведзены ўсе народы. ²⁴У табе знойдзена кроў прарокаў, святых і ўсіх забітых на зямлі!»

Радасць жыхароў неба

19 ¹Пасля гэтага я пачуў у небе моцны голас, як бы вялікага мноства людзей, якія казалі:

«Аллелюя!

Збаўленне і слава, і моц Богу нашаму,

²бо праўдзівыя і справядлівыя прысуды Ягонья;

бо Ён асудзіў вялікую распусніцу, якая нішчыла зямлю сваёй распустай, і спагнаў кроў слугаў сваіх з яе рукі!»

³І другі раз казалі: «Аллелюя! Дым яе ўносіцца на векі вечныя!»

⁴Тады ўпалі дваццаць чатыры старэйшыны і чатыры жывыя істоты і пакланіліся Богу, які сядзіць на троне, кажучы: «Амэн. Аллелюя».

⁵Ад трона выйшаў голас, які казаў:

«Хваліце Бога нашага, усе слугі Ягоня і тыя, хто Яго баіцца, малыя і вялікія!»

⁶І я пачуў як бы шум вялікага натоўпу, як бы гул вялікіх водаў, як бы голас магутных грывотаў, што казалі:

«Аллелюя,

бо запанаваў Пан Бог наш усемагутны.

⁷Будзем весяліцца, і радавацца, і праслаўляць Яго,

таму што настала вяселле Баранка,

і падрыхтавалася жонка Ягоня.

⁸Ёй дазволена апрануцца ў бліскучы чысты тонкі лён, бо тонкі лён — гэта справядлівыя ўчынкі святых».

⁹Анёл сказаў мне: «Напішы: шчаслівыя пакліканя на вясельную вячэру Баранка!» І дадаў: «Гэта праўдзівыя словы Бога». ¹⁰Я ўпаў да ягоных ног, каб пакланіцца яму, але ён сказаў мне: «Не рабі гэтага! Я такі ж слуга, як ты і браты твае, што маюць сведчанне Езуса. Богу пакланіся, бо сведчанне Езуса — дух прарочы».

Перамога Слова

¹¹Затым я ўбачыў адкрытае неба: і вось, белы конь, а той, хто сядзіць на ім, завецца Верным і Праўдзівым, і ў справядлівасці Ён судзіць і змагаецца.

¹²Вочы ж Яго — як полымя агню, а на галаве Яго — шматлікія дыядэмы. Ён мае напісанае імя, якога не ведае ніхто, акрамя Яго. ¹³Ён апрануты ў плашч, абмыты ў крыві, а імя Яго — Слова Бога. ¹⁴Яму спадарожнічалі нябесныя войскі на белых конях, апранутыя ў чысты белы тонкі лён. ¹⁵З Ягоных вуснаў выходзіць востры меч, каб удараць народы. Ён сам будзе *пасвіць іх жалезным кіем*. Ён сам топча давіла з віном лютага гневу Бога ўсемагутнага. ¹⁶А на плашчы і на сцягне Ягоным напісана: Кароль каралёў і Валадар валадароў.

¹⁷Таксама я ўбачыў аднаго анёла, які стаяў у сонцы і гучна ўсклікаў усім птушкам, якія лётаюць пасярод неба: «Хадзіце, збярыцеся на вялікую вячэру Бога, ¹⁸ каб з’есці целы каралёў, целы тысячнікаў, целы моцных і целы коней разам з іх вершнікамі, і целы ўсіх свабодных і нявольнікаў, малых і вялікіх».

¹⁹Убачыў я звера, каралёў зямлі і іх войскі, сабраныя, каб распачаць вайну з тым, хто сядзіць на кані, і з Ягоным войскам. ²⁰Аднак звер быў схоплены, а разам з ім і фальшывы прарок, які чыніў перад ім знакі, з дапамогай якіх зводзіў тых, што прынялі кляймо звера і пакланяліся яго вобразу. Абодва былі жыўцом

кінутыя ў вогненнае возера з палаючай серай. ²¹Астатнія ж былі забітыя мячом, які выходзіў з вуснаў таго, хто сядзеў на кані, і ўсе птушкі насыціліся іхнімі целамаі.

Тысячагадовае панаванне Хрыста

20 ¹Затым я ўбачыў анёла, які сыходзіў з неба і меў ключ ад бездані і вялікі ланцуг у сваёй руцэ. ²Ён схапіў цмока, змея старадаўняга, які ёсць д’яблам і сатаною, і звязаў яго на тысячу гадоў. ³Укінуў яго ў бездань, замкнуў і апячатаў яе, каб не зводзіў больш народы, пакуль не пройдзе тысяча гадоў. А пасля гэтага ён павінен быць развязаны на кароткі час. ⁴Я ўбачыў таксама троны і тых, хто сядзеў на іх і каму дадзена было судзіць, і душы сцятых за сведчанне Езуса і за Божае слова. Яны не пакланіліся зверу, ні вобразу ягонаму, і не прынялі кляйма на сваё чало і на сваю руку. Яны ажылі і пачалі валадарыць з Хрыстом тысячу гадоў. ⁵А іншыя памерлыя не ажылі, пакуль не прайшло тысяча гадоў. Гэта першае ўваскрашэнне. ⁶Шчаслівы і святы той, хто мае ўдзел у першым уваскрашэнні! Другая смерць не будзе мець над імі ўлады, бо яны будуць святарамі Бога і Хрыста і будуць валадарыць з Ім тысячу гадоў.

Апошняя бітва і суд

⁷Калі ж міне тысяча гадоў, сатана будзе выпушчаны са сваёй вязніцы, ⁸і выйдзе зводзіць народы на чатырох канцах зямлі, Гога і Магога, каб сабраць іх на бітву, а лік іх — як марскіх пяшчынак. ⁹Яны выйшлі на прастору зямлі і акружылі лагер святых і ўмілаваны горад. Аднак з неба сышоў агонь і паглынуў іх. ¹⁰А д’ябал, які зводзіў іх, быў кінуты ў возера агню і серы, дзе і звер, і фальшывы прарок будуць мучыцца днём і ноччу на векі вякоў.

¹¹Затым убачыў я вялікі белы трон і таго, хто сядзеў на ім, і ад аблічча якога ўцякалі неба і зямля, і не знайшлося ім месца. ¹²Я ўбачыў памерлых, малых і вялікіх, якія стаялі перад тронам, і кнігі былі разгорнутыя. Разгарнулася таксама іншая кніга — кніга жыцця. Памерлыя былі асуджаны згодна з напісаным у кнігах, паводле іхніх учынкаў. ¹³Тады мора аддало памерлых, якія былі ў ім, і смерць, і адхлань аддалі памерлых, якія былі ў іх. І судзілі кожнага паводле ягоных учынкаў. ¹⁴А смерць і адхлань былі ўкінутыя ў вогненнае возера. Вогненнае возера — гэта другая смерць. ¹⁵Калі некага не знайшлі запісаным у кнізе жыцця, той быў укінуты ў вогненнае возера.

НОВЫ ЕРУЗАЛЕМ

Новае стварэнне

21 ¹Я ўбачыў новае неба і новую зямлю. Бо першае неба і першая зямля мінулі, і мора ўжо няма. ²Убачыў я таксама святы горад, новы Ерузалем, які сыходзіў ад Бога з неба, падрыхтаваны, быццам нявеста, прыбраная для свайго жаніха. ³І пачуў я гучны голас з трона, які казаў: *«Вось скінія Бога з людзьмі, які будзе жыць з імі; яны будуць Ягоным народам, а Ён будзе “Богам з імі”.* ⁴*І вытра кожную слязу з вачэй іхніх, і ўжо не будзе ні смерці, ні смутку, ні плачу, ні болю ўжо не будзе, бо ранейшае мінула».*

⁵Той, хто сядзеў на троне, сказаў: *«Вось чыню ўсё новае».* І дадаў: *«Напішы, што словы гэтыя верныя і праўдзівыя».* ⁶І сказаў мне: *«Сталася! Я — Альфа і Амега, пачатак і канец. Таму, хто прагне, Я дам задарма піць з крыніцы вады жыцця.* ⁷*Пераможца атрымае ў спадчыну ўсё, і Я буду яму Богам, а ён будзе Мне сынам.* ⁸*А лёс баязліўцаў, няверуючых і тых, хто робіць агіду, забойцаў, распуснікаў, чарадзеяў, ідалапаклоннікаў і ўсіх падманшчыкаў — возера, што палае агнём і серай. Гэта другая смерць».*

Новы Ерузалем

⁹Прыйшоў адзін з сямі анёлаў, якія мелі сем чашаў, напоўненых сямю апошнімі бедствамі, і загаварыў са мною, кажучы: *«Хадзі, я пакажу табе абранніцу, жонку Баранка».* ¹⁰*Анёл узнёс мяне ў духу на вялікую, высокую гару і паказаў мне святы горад Ерузалем, які сыходзіў з неба ад Бога* ¹¹*і меў Божую славу. Ззянне ягонае падобнае да каштоўнага, быццам яшма, каменя, чыстага, як крышталёвае.* ¹²*Меў ён мур вялікі і высокі, меў дванаццаць брамаў, а на брамах — дванаццаць анёлаў і напісаныя імёны дванаццаці плямёнаў сыноў Ізраэля.* ¹³*З усходу тры брамы і з поўначы тры брамы, і з поўдня тры брамы, і з захаду тры брамы.* ¹⁴*Мур горада меў дванаццаць падмуркаў, а на іх — дванаццаць імёнаў дванаццаці Апосталаў Баранка.*

¹⁵Той, хто гаварыў са мною, меў залатую мерную трысціну, каб памераць горад, ягоныя брамы і мур. ¹⁶Горад быў чатырохвугольны, а даўжыня ягоная была роўная шырыні. Ён памераў горад трысцінаю. Было дванаццаць тысяч стадыяў. Яго даўжыня, шырыня і вышыня роўныя. ¹⁷Памераў ягоны мур. Ён быў сто сорок чатыры локці чалавечай меры, якою таксама карыстаўся анёл. ¹⁸Мур быў пабудаваны з яшмы, а горад — з чыстага золата, падобнага да чыстага шкла. ¹⁹Фундаменты гарадскіх мураў былі аздоблены ўсялякім каштоўным каменем: першы падмурак быў з яшмы, другі — з сапфіру, трэці — з халцэдону, чацвёрты — са смарагду, ²⁰пяты — з сарданіксу, шосты — з

сердаліку, сёмы — з хрызаліту, восьмы — з бэрылу, дзевяты — з тапазу, дзесяты — з хрызапрасу, адзінаццаты — з гіяцынту, дванаццаты — з аметысту.

²¹А дванаццаць брамаў былі дванаццаццю пярлінамі, кожная брама была з асобнай пярліны. А плошча горада была з чыстага золата, як празрыстае шкло.

²²Святыні ў ім я не бачыў, бо святыня ягоная — гэта Пан Бог усемагутны і Баранак. ²³Гораду не патрэбны ні сонца, ні месяц, каб яму свяцілі, бо слава Божая асвятліла яго, а светач ягоны – Баранак. ²⁴У яго святле будуць хадзіць народы, а валадары зямлі прынясуць яму сваю славу. ²⁵Брамы ягоныя ніколі не будуць зачыняцца ўдзень, а ночы там не будзе. ²⁶Яны прынясуць туды славу і пашану народаў. ²⁷Нішто нячыстае і той, хто чыніць агіду ці падман, не ўвойдзе туды, але толькі тыя, хто запісаны ў кнізе жыцця Баранка.

22 ¹Анёл паказаў мне раку вады жыцця, бліскучую, як крышталь, якая выплівала ад трона Бога і Баранка. ²Пасярод плошчы горада і паміж берагамі ракі расце дрэва жыцця, якое дае плод дванаццаць разоў. Кожны месяц дае свой плод, а лісце дрэва служыць для лячэння народаў. ³І нічога праклятага ўжо не будзе. А трон Бога і Баранка будзе ў ім, і слугі Ягоныя будуць служыць Яму. ⁴Убачаць Ягонае аблічча, а Ягонае імя будзе на іх чолах. ⁵І ночы ўжо не будзе, і не будуць мець патрэбы ні ў святле лямпы, ні ў святле сонца, бо Пан Бог будзе свяціць над імі; і яны будуць валадарыць на векі вечныя.

Час блізкі

⁶Анёл сказаў мне: «Гэтыя словы пэўныя і праўдзівыя, і Пан, Бог духаў прароцкіх, паслаў анёла свайго паказаць слугам сваім тое, што павінна адбыцца неўзабаве. ⁷І вось прыйду неўзабаве. Шчаслівы той, хто захоўвае словы прароцтва гэтай кнігі».

⁸Я, Ян, чуў і бачыў гэта. А пасля таго як пачуў і ўбачыў, я ўпаў пакланіцца ў ногі анёлу, які паказваў мне гэта. ⁹Але ён сказаў мне: «Не рабі так. Я слуга як і ты, і твае браты — прарокі, і тыя, хто выконвае словы гэтай кнігі. Богу пакланіся!»

¹⁰Потым сказаў мне: «Не запячатвай словаў прароцтва гэтай кнігі, бо час блізкі! ¹¹Хто чыніць несправядлівасць, няхай яшчэ чыніць несправядлівасць, і нячысты няхай яшчэ забруджваецца, а справядлівы няхай далей чыніць справядлівасць, і святы няхай яшчэ асвятліцца».

¹²Вось прыйду неўзабаве і адплата Мая са Мною, каб адплаціць кожнаму паводле ягоных учынкаў. ¹³Я — Альфа і Амега, Першы і Апошні, Пачатак і Канец. ¹⁴Шчаслівыя тыя, хто мае шаты свае, каб мець уладу над дрэвам жыцця

і праз браму ўвайсці ў горад. ¹⁵Звонку застануцца сабакі, чарадзеі, распуснікі, забойцы, ідалапаклоннікі і кожны, хто любіць ці чыніць падман!

Эпілог

¹⁶Я, Езус, паслаў Майго анёла засведчыць вам пра гэта ў Касцёлах. Я — корань і патомства Давіда, ясная ранішняя зорка».

¹⁷А Дух і нявеста кажуць: «Прыйдзі!» І хто чуе, няхай скажа: «Прыйдзі!» І хто прагне, няхай прыйдзе, і хто хоча, няхай возьме ваду жыцця дарма.

¹⁸Я сведчу кожнаму, хто слухае словы прароцтва гэтай кнігі. Калі хто-небудзь дадасць да гэтага нешта, Бог спашле на яго бедствы, апісанья ў гэтай кнізе. ¹⁹А калі хто-небудзь выкіне нешта са словаў кнігі гэтага прароцтва, Бог адкіне яго ад дрэва жыцця і выкіне са святога горада, апісаных у гэтай кнізе.

²⁰Той, хто сведчыць пра гэта, кажа: «Так, хутка прыйду».

«Амэн. Прыйдзі, Пане Езу!»

²¹Ласка Пана Езуса няхай будзе з усімі.